

ဒီဇိုင်းနှင့် ဂရပ်ဖစ် အနုပညာ

ကြည်စိတ်ဝင်စား

မှန်၏မှောင်ရိပ်
စိုးနဲ့ခိုင်၊ အိမ်ဖြူလင်းသစ်

မိုးမိုး

ကလေးအတွက်

စိုးနဲ့ ခိုင်

စိုးကို ပထမဆုံးတွေ့တော့ တစ်ညနေဦး မြို့လယ်ကောင် ရုပ်ရှင်ရုံများ အနားမှာ ဖြစ်၏။ ခိုင်တစ်ယောက်တည်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိ လျှောက် လာပြီး လမ်းဘေးဆိုင်များက သိပ်ကိုအဖိုးမတန်၊ အသုံးမကျ သော ပစ္စည်းကလေးများ စိတ်ကူးမရှိဘဲ ကြိုသလိုဝယ်ဖို့ အသင့်ရှိလေ ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စာအုပ်ဟောင်းများ လည်း တွေ့ရှိရတတ်၏။ မကြာခဏပင် ကလေးကစားစရာ ကလေးများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်မိတတ်၏။ တစ်ခါတလေ အများ အပြား ဝယ်မိပြီး ထားစရာနေရာမရှိ ပြတင်းပေါင်ပေါ်၊ စာအုပ်စင်ပေါ်၊ အဝတ်စီရိပ်ပေါ် ထိုင်နေကြကာ ဖုန်တင်နေတတ်သည် ။ တဖြည်းဖြည်း များ လာလျှင် ကလေးဆေးရုံသို့ လှူပစ်ရတတ်သည် ။

ထိုမည်မည်ရရ ပြောစရာမရှိသော တစ်ညနေဦးမှာ ကျောင်းစောစော ပြီးသည် နှင့် တက္ကသိုလ်အရိပ်မှ ခွာခဲ့ပြီး မြို့လယ်သို့ ရောက်လာသည် တွင် စိုးနှင့် တွေ့သည် ။

စိုးက ဖြုန်းခနဲ ခိုင် အနားရောက် လာပြီး-

"ခိုင် မဟုတ်လား" လို့ မေးသည် ။ သူ ခိုင်ကို သိနေပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး နာမည် တစ်လုံးတည်း ခေါ်သည် ကို သတိထားမိ၏။ အမှုမထားလှဘဲ ရ

ယ်ချင်သလိုလို ရှိသော်လည်း ကုန္တုဆယ်ချင်သည် နှင့် "ကျွန်မနာမည် လှပွင့်ခိုင်ပါ"လို့ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ခိုင်လို့ ပဲ သိကြတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

"ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ခိုင်လို့ ခေါ်တာပေါ့ "

"ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ အရမ်းခင်နေတာပဲ"လို့ သူက ရဲရဲတင်းတင်း ပြောသည် ကို ခိုင် ဘာမှ မဖြေတတ်ဘဲ " ရှင့်နာမည်တောင် မသိသေးဘူး"လို့ သာ ပြောမိတော့၏။

"စိုးမင်းပါ၊ ခိုင်လို့ပဲ ခင်တဲ့ လူတွေကတော့ စိုးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ နားထောင်လို့ ကောင်းသားပဲ"

သူက ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ ။

"ခိုင်ကတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်တော် ခိုင်ယူတဲ့ ဘာသာတွေ ယူထားတယ်။ ခိုင်နဲ့ အတန်းတူတူပဲ၊ နောက်ဆုံးက ခုံတန်းမှာ အမြဲထိုင်နေတာပဲ၊ ခိုင်ကို နေ့တိုင်း တွေ့ရတယ်"

ခိုင်က အနည်းငယ် အံ့သြနေဆဲ။

"မအံ့သြပါနဲ့ ဦးလေ၊ ကျွန်တော်က တစ်နှစ်နောက်ကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်အတန်းတွေကိုပဲ လိုက်တက်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဖရက်ရှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခိုင်က စီနီယာမမပေါ့"

သူက ပြုံးသော်လည်း ခိုင်က မပြုံးနိုင်။ ဖျတ်ခနဲ မောင်လေးကို သတိရ၏။ မောင်လေးသာရှိရင် သူလည်း ဖရက်ရှာပေါ့။ ကောလိပ်မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူလိုလို ရောက်နေကြမှာ ။ ပျော်စရာကောင်းမှာ ။ ဒါပေမဲ့ .. ဟု အတွေးကို တစ်ဝက်နှင့် ဖြတ်လိုက်သည်။ ။ ရှေ့ဆက် မတွေးချင်။ နည်းနည်း ငိုချင်လာ၏။ ခိုင်မျက်နှာ ညှိုး

နှမ်းသည် ကို သူက ချက်ချင်း သတိပြုမိပြီး-

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော် ခိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ခိုင်နဲ့ အသိဖြစ်ချင်လို့ ပါ ။ မကောင်းတဲ့ စေတနာ မရှိပါဘူး"လို့ တောင်းပန်သည် ။

" ဒီမှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး စကားပြောရတာ မကောင်းဘူး"လို့ သာ ပြောမိပြန်၏။

"ဟောဟို မုန့်ဆိုင်ဝင်ပြီး မုန့်စားရအောင်၊ ကော်ဖီသောက်ရအောင်၊ ခိုင် ဝန်မလေးပါဘူးနော်၊ ကျွန်တော် ဖိတ်ပါရစေ"လို့ သူက ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ပြောပြန်၏။ ခိုင်က ဘာမှ ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားဟန်လုပ် တတ်သူ မဟုတ်။ လူလူချင်း အဆင်ပြေသလို စကားပြောဆက်ဆံ မိတ် ဆွေဖြစ်သင့်သည် လို့ ထင်သည် ။ လူများ စွာသည် ဘေးမပြုတတ်။ အမှု အကျင့် မဟော့ရမ်းတတ်လို့ လည်း ယုံသေးသည် ။ သည် လိုမှ မယုံရလျှင် လူ့ဘဝသည် ဘာမှ နေပျော်ဖွယ်မရှိ။ အန္တရာယ်နှင့်အတိ ပြည့်နေပြီး လူအချင်းချင်း အားတိုင်း ကြောက်လန့်ပူပန်နေဖို့ သာ ရှိတော့မည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် မုန့်ဆိုင်မှာ ထိုင်မိတော့ မောင်စိုးမင်းက သက် သောင့်သက်သာရှိသွားပြီး-

"ကျေးဇူးပဲ ခိုင်ရယ်၊ ခိုင် အဲဒီလို ဟန်မလုပ်တတ်တာ သိပ်သဘော ကျစရာ၊ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းတာပဲ"လို့ ဆိုပြန်သည် ။ ခိုင်က အနည်းငယ် ပြုံးလာသည် ။

သူက ခိုင်ထက် အရပ်မြင့်သော်လည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မျက်နှာကြောင့် ခိုင်ထက် နည်းနည်းမှ မကြီးနိုင်။ ငယ်သာငယ်ဦးမယ်။ သူက ကောလိပ်ကို တစ်နှစ်နောက် ရောက်တယ်ဆိုတော့ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ငယ်လို့ လည်း ဖြစ်နိုင်၊ စာမေးပွဲကျကျ နေလို့ လည်း ဖြစ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်ထက် ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ပိုပြီး အသက်မကြီးနိုင်ပါဘူး။ မောင်လေးလို

ပေါ့။

"ခိုင့်ကို ဘာလို့ အသိဖြစ်ချင်နေတာလဲ"လို့ တော့ မေးလိုက်၏။ သူ ခိုင့်ကို လမ်းမှာ ခုလိုရပ်ပြီး စကားစပြောတာ နည်းနည်း ဆန်းကြယ်တယ် ထင်ဆဲ။ တစ်ဖန် သိက္ခာရှိရှိ ဆိုပါတော့။ အတူတူထိုင်ပြီး စကားပြောဆက်ဆံ နေပုံကတော့လည်း အပြစ်မြင်စရာမရှိ။ ခိုင်က ဘယ်လောက်မှ အရေးကြီးတဲ့ လူလည်း မဟုတ်တော့ သူ ခိုင့်ကို သာမန်အဖိုအမတို့ ဝသီအရ စချင်နောက်ပိုးချင်တာလား မသိလို့ သာ သတိရပြီး ပြုံးရယ်နေမိပြန်၏။ ကျေနပ်တာလည်း အမှန်။ ဘာဟန်ဆောင်စရာ ရှိသလဲ။

"ခိုင်က ကောလိပ်မှာ တော်တော် နာမည်ကျော်နေတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိပုံမရဘူး"လို့ မောင်စိုးမင်းက စတင်လေ၏။ "ခိုင်လှတာ၊ ဟန်ပန်တွေလည်း မလုပ်တတ်တာ၊ မိဘမရှိတာ၊ အမွေတွေ အများကြီးရခဲ့တာ၊ စာလည်း တော်တာ၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးလှတင်ရဲ့ တူမဖြစ်တာ အားလုံး သိကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခိုင် မိဘမဲ့ကျောင်းက ကလေးတွေကို ငွေမှန်မှန်လှူပြီး အဲဒီကလေးတွေအတွက် အားကြိုးမာန်တက် လူအားပါ ပေးနေတာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း၊ ဒါကြောင့် မအားနိုင်တာဘဲ စိတ်ဝင်စားနေတာ"

ခိုင်က ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်ပြီး-

"မဆန်းပါဘူး၊ ခိုင်ကိုယ်၌ က မိဘမဲ့ဖြစ်သွားတော့ အဲဒီကလေးတွေကို စေတနာ အထူးရှိလာနိုင်တာပေါ့၊ ခိုင်က ကုသိုလ်ကောင်းတော့ နည်းနည်း ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တာပေါ့၊ ကလေးတွေကို ငွေအား လူအားနဲ့ ထောက်ပံ့နိုင်တာပေါ့"လို့ ပြောရ၏။

"ကျွန်တော်လည်း မိဘမဲ့ပဲ၊ အဘွားနဲ့ နေတယ်။ ခိုင့်လို ပိုက်ဆံတော့ မချမ်းသာဘူး"လို့ မောင်စိုးမင်းက ပြောလိုက်လျှင် ခိုင်သည် ရင်ထဲမှာ

လှိုက်လှဲလာကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်မိ၏။ သူ့ကြည့်ရတာ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက် တိုနီပါးကင်းနဲ့ တူသလိုလို။ နားရွက်ကား ကလေးတွေကတော့ မောင်လေးနဲ့ သိပ်တူတယ်။

သူက ရယ်မောလိုက်ပြီး "ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ် ။ ကိုယ် ဝါသနာပါတာပဲ လုပ်ချင်တာပဲ။ စာဖတ်တယ်။ ကျောင်းစာတော့ သိပ်မကျက်မိဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လည်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်။ မယ်ဒလင်တီးတယ်။ သီချင်းဆိုချင် ဆိုတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တီးဝိုင်းကလေးတစ်ခု ထောင်ထားတယ်။ အပျော်ပေါ့ "

"ခိုင့်မှာ တော့ သူငယ်ချင်း သိပ်မရှိပါဘူး။ အဆောင်မှာ လာနေတော့ သူငယ်ချင်း ဟောင်းတွေကလည်း ကျောင်းသူတွေဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်း ကွဲသွားတယ်။ ပြီးတော့ ခိုင်က အားရင် မိဘမဲ့ ကလေးတွေကျောင်းမှာ အချိန်ကုန်နေတော့ အဲဒီက ဆရာမတွေ၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်တာပဲ။ အတူလုပ်ကြကိုင်ကြပေါ့။ ကလေးတွေဖို့ ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဆိုတော့ မနက်ပိုင်းပဲ အတန်းရှိတယ်။ မြို့ထဲ ခုလိုလာနိုင်တယ်။ သောကြာနေ့ပဲ နည်းနည်းအားတယ်"

"သိပါတယ်၊ ခိုင်နောက်ကို ကျွန်တော် အမြဲလိုက်ကြည့်နေတာပဲ"လို့ သူကပြောပြီး မလုံမလဲ နည်းနည်းဖြစ်လာဟန်နှင့် မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားလေ၏။

ခိုင်က ထပ်ပြီး ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးရမည်လား။ သူ့ကို စကားကြောင်း ပေးတယ်များ ထင်သွားမလား။ ဘာကြောင့်လဲမသိ ချစ်ချင်သူတွေ ခိုင်အဖို့ တော်တော်များများ ရှိတော့ သည် အတွေ့အကြုံမျိုး ဟာ သိပ်ပြီး တုန်လှုပ်စရာ မဟုတ်တော့။

"ဒီလောက် အချိန်ပိုတွေရှိနေရင် ခိုင်တို့ မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ လာကူလု

ပ်ပေးမလား၊ လူအားပေးမယ့်လူတွေ လိုနေတယ်"လို့ လိုရာဆွဲပြီး မေးပြန်တော့-

"ဘာလုပ်ရမလဲတော့ မသိဘူး။ ခိုင် ခိုင်းတာတော့ လုပ်တတ်မှာ ပဲ။ ခိုင်နဲ့ အတူ အဲဒီကိစ္စဝိစ္စတွေ လုပ်နေရရင် ကောင်းမှာ ပဲ"

သူ ခဏနားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

"ဒါပေမဲ့ ခိုင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်ကိစ္စလည်း လုပ်သင့်သေးတာပဲ။ စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့ ။ ခိုင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတာ ကြည့်ချင်လို့ ပါ။ ခိုင်က သိပ်တည်ကြည်တာပဲလို့ အများက ပြောကြတယ်။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး မရှိလှဘူး။ အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ခိုင်မျက်နှာ ညှိုးနေတာ ကျွန်တော် ခဏခဏ သတိထားမိတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး။ ခိုင်ကို ပျော်ရွှင်လန်းဆတ်လာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားတယ်"ဟု ပြောပြန်၏။

နေပါဦး။ နည်းနည်းတော့ သူက မရင်းနှီးလွန်းဘူးလားဟု စိတ်တွင်းကပြောမိ၏။ ခိုင်ဘက်က သူ့ကို ခုမှ မြင်ဖူးတာ။ အတန်းထဲမှ သူ့ကို မျက်လုံးချင်းတောင် ဆိုင်ခဲ့ဖူးရဲ့ လား မမှတ်မိ။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရတာ လူလည်လူညာကလေးနဲ့ တော့ မတူပါဘူး။ သူ့အသံက တည်ငြိမ်လှပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးများက ညိုမှောင်နက်နဲလှပါတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက အေးချမ်းလှပါတယ်။ သူ့ကို မယုံဘဲ မနေနိုင်ပါဘူးဟု ခိုင်သည် အရှည်ကြီး တွေးတောပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

"ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ခိုင်ကို တစ်နှစ်လုံး သိလာတော့ တကယ် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို ပြောမိတယ်"လို့ သူက ရှင်းလင်းပြန်၏။

"ပြီးတော့ ခိုင်၊ သေသူတွေက သေသွားမှာ ပဲ။ ကျန်ရစ်သူတွေက ဆ

က်နေ၊ အသက်ရှင်နေပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ သေကြရပြန်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လောကက တကယ့် သင်္ခါရလောက အစစ်ပဲ။ ကျွန်တော်က တရားရှိလှချည်ရဲ့ လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်ပြီး ဒီ စကားပြောတာ မှတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ စဉ်းစားပုံက ဗုဒ္ဓဘာသာတောင့် သိပ်မဆန်ဘူး။ ဘာကိုမှ စွန့်ပစ်ချင်တဲ့ စိတ်မှ မရှိဘဲ ဘဝကို တွယ်တာတာ လွန်ရောပဲ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက နေသမျှအချိန်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှာလုပ်ကြဖို့ လိုတယ်။ ကျွန်တော့်အဘွားက အသက် ၇၀ ကျော်ပေမဲ့ တော်တော်ခေတ်ဆန်တယ်။ အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲတဲ့ "

သူတို့ နှစ်ယောက် ရယ်မောကြပြီး ခိုင် စိတ်ပေါ့ပါး ကြည်လင် လာလေ၏။ မောင်စိုးမင်းက နားထောင်ကောင်းအောင် စကားပြောတတ်သူပဲ။ သူပြောတဲ့ အတိုင်း သူ့ဘက်က ရင်းနှီးပြီးသူပဲ။ ခိုင်ကို ချစ်ချင်တယ်လို့ များ ပြောနေသလားလည်း မသိပါဘူး။ သူ အသက်ငယ်ပုံရပေမဲ့ ကြီးပြင်းရင့်သန်သူတို့ စကားမျိုး ပြောတတ်တယ်။ သူ ဘာစာအုပ်မျိုး ဖတ်ပါလိမ့်။ ဘာရုပ်ရှင်မျိုး ကြည့်ပါလိမ့်။ ဘာသီချင်းမျိုး နားထောင်ပါလိမ့်။ လူ့ဘဝမှာ သူ ဘာလုပ်ချင်ပါလိမ့်။ ခိုင်ကိုတော့ လူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေမလဲလို့ သူ မေးလိုက်တာ အမှန်ပဲ။

"ခိုင် ဘာမှ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားသေးပါဘူး။ ကျောင်း နောက်ထပ် (၂)နှစ် အနည်းဆုံး ဆက်နေရဦးမှာ ပဲ။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ကျောင်းကို အသာချပြီး ကျောင်းနေနေတယ် ဆိုပြီးပဲ နေနိုင်ပါသေးတယ်"

"ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်း(၃)နှစ် ဆက်နေရဦးမှာ ပေါ့လို့ သူက တည်တည်တံ့တံ့ပဲ ပြောပြန်သည် ။

စကားမရှိ စကားရှာပြီး ပြောရပြန်၏။

"ဘီအက်စ်စီပြီးသွားရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ကျောင်းဆက်တက်မှာ လား၊ အလုပ်လုပ်မှာ လား" ခိုင်က မေးပြန်၏။

တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်သူမေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ခိုင် ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ။ သူက-

"အို အခြေအနေအရပဲ" လို့ ပြော၏။

ခိုင်လုပ်သလို အကုန်လိုက်လုပ်မှာ ပဲလို့ မပြောချင်တော့ဘူး ထင်ပါ ရဲ့ ။ သူပြောရင် နည်းနည်းတော့ လွန်ပြီပေါ့။ ခိုင် ပြီးရယ် လာပြီး မျက်နှာကြည်လင် လှပလာသည် ကို သူက စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး-

"ကျွန်တော် ဘယ်တော့ မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ အလုပ်စလုပ်ရမှာ လဲ။ ဒီ စနေက စရမလား၊ ခိုင်ကို လာခေါ်ရမလား၊ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်မလား။ အဲဒီနေရာတွေ ခိုင် ကားနဲ့ သွားတတ်တာ သိပါတယ်။ ခိုင်ဒရိုင် ဘာ ကုလားအဘိုးကြီးဆာဘူးနဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ"

ခိုင်က ပေါ့ပါးစွာ အသံထွက်ရယ်လိုက်၏။ သူ တော်တော်စနစ်တကျ လုပ်တတ်သားပဲလို့ ထင်၏။ ခိုင်က ဘာမှ ကန့်ကွက်ခွင့်မရှိပါ။ ခိုင် နှစ်လိုနိုင်သော လူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါ မည်။ သူ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပါလိမ့်။ သိပ်များ ငယ်နေမလား။ အဲဒါတော့ တော်တော် အရေးကြီးသည် ။ ခိုင်က အသက် (၂၀)ပြည့်တော့မှာ ။

"သူက ခိုင်ထက်ငယ်မှာ ၊ မောင်လေးလိုပေါ့" လို့ စကားစလိုက်လျှင်-

"မငယ်ပါဘူး၊ (၂၀)ပြည့်တော့မှာ ၊ မောင်လေးလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွယ်တူပဲ" လို့ လျင်မြန်စွာ ငြင်းဆန်လေ၏။

"မပြောချင်လည်း နေပါ" လို့ ဆိုလျှင်တော့ သူက စိတ်ညစ်ညူးဟန်ဖြင့်

"အသက်(၂၀)ပြည့်ဖို့ နှစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တယ်"ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြရပြန်၏။

"ကဲ. . .မောင်လေး မလုပ်ချင်လည်း မောင်စိုးမင်းပဲပေါ့။ ကိုစိုးမင်းလို့ ခေါ်မှ ကြိုက်မှာ လား။ ဒါဖြင့်လည်း ကိုစိုးမင်းပေါ့ "လို့ ခိုင်ကပြောပြီး သူတို့ မုန့်တိုက်မှ ထွက်ဖို့ ပြင်ကြရ၏။

"ခိုင်မြို့ထဲ လျှောက်သွားနေဦးမှာ လား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ခိုင် ကျောင်းဘက် မပြန်မချင်း ကုသိုလ်ကံဖန်တဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်က နောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်နေရဦးမှာ ဆိုတော့ ... အဲဒါပဲ ခိုင် ကြိုက်သလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ခိုင်နဲ့ အတူ စကားပြောရင်း လိုက်ရမှာ လား၊ သိချင်လို့ "

ခိုင်က မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး-

"ခိုင်လည်း စကားများများ ပြောတတ်တာပဲ။ သူ့လောက်တော့ ချက်ကျလက်ကျ မပြောတတ်ဘူးထင်တာပဲ။ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောရ၊ နားထောင်ရတာ ကောင်းသားပဲ" ပြောလျှင်တော့-

"ခိုင်က တကယ်တော့ ပိုပြီး စကားပြောလိမ္မာတာပါ"

သူတို့ သည် ကြာရှည်စွာ သိကျွမ်းလာကြသလို ဆက်ဆံနေကြတာ အမှန်ပဲ။

ခိုင်ကလည်း ဒီလိုပဲ လူလူချင်း ဆက်ဆံတတ်လို့ ထင်ပါရဲ့ ။ သင့်လျော်လျောက်ပတ်တဲ့ စကားကိုသာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ စိတ်မပါဘဲ ပြောနေရတာလောက် ပျင်းတာမရှိ။ မိဘမဲ့ကလေးများကျောင်းရဲ့ ပါတီတွေမှာ ခိုင် အင်မတန် နှုတ်ဆိတ်နေတတ်သည် ။ တချို့လူကြီးများက

ခိုင်ကို ထုံထိုင်း နှုတ်နှေးသူလို့ တောင် ထင်မလားမသိ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကိစ္စမှာ ခိုင် ဝင်ပြောသည့်အခါ အံ့အားသင့်သူ သင့်ကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ နှင့် စကားပြောရမယ် ဆိုလျှင်တော့လည်း အသေးအဖွဲ့လို့ ဆိုကြသော အကြောင်းအရာကို အနည်းဆုံး ရယ်ပွဲဖွဲ့လို့ ပြောတတ်သည်။ ခိုင် နှုတ်နည်းသူ တကယ်မဟုတ်ပါ။

မောင်စိုးမင်းနဲ့ ကျတော့ ခုပဲတွေ့ပြီး ခုပဲရင်းနှီးစွာ ပြောလို့ ရသည်။ သူပြောတဲ့ အတိုင်း သူ့ဘက်က အကြာကြီး သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ပြီမို့လား မသိ။ ဒါမှ မဟုတ် သူက ခိုင်မောင်လေးကို ပိုသတိရစေလို့ လား မသိဟု ထပ်တလဲလဲ တွေးနေ၏။ သူတို့ ဆက်လက် လမ်းလျှောက် လာပြီး ဗန္ဓုလပန်းခြံထဲ ဝင်ခဲ့ကြတော့ ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။ ခိုင်ကိုလည်း ခိုင်အတော်အံ့ဩမိ၏။ တစ်ခါမှ ဘယ်သူနဲ့ မှ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မခင်မင်ဖူးခဲ့။ အေးလေ ... ဘယ်သူကမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခိုင်ဘဝထဲ ဝင်မလာခဲ့ဖူးတာ။ အရေးကြီးသော လူ့ဘဝတစ်ကွေ့ တစ်စခန်းစမိပြီလိုလို ခိုင် စိတ်လိုရာကို သတ္တိရှိရှိ လုပ်ချင်လာသည်။ သူ့ကို ခဏခဏ ကြည့်မိသည့်အခါ နှစ်လိုဖွယ် မျက်နှာရှိသည် လို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။ သူ စကားပြောပုံကိုလည်း သဘောကျနေမိ၏။ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားပြီး ဓာတ်ပြားအသစ်တွေ ဝယ်ထားတာပြချင်လာ၏။ အိမ်မှာ ညစာကျွေးရလည်း ကောင်းသားပဲ။

တကယ်တော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့သော အိမ်။ မောင်လေး (၉) နှစ်အရွယ်က အပြင်းဖျားပြီး သေသွားသည့်အိမ်။ (၁၁)နှစ် ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ဖန် မိဘများ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေဆုံးသွားကြတာ ၄-၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခိုင် (၁၁)နှစ်အရွယ်မှာ ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်ပြီး (၁၅)နှစ်အရွယ်မှာ အားလုံးကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။

***

အိမ်ချင်းခြံချင်း ကပ်ပြီးနေသည့် ဦးလေးအဒေါ်တို့ စောင့်ရှောက်တာ ခံပြီး နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ခုတော့ ကောလိပ်မှာ ဘော်ဒါ လာနေလိုက်တော့၊ မိဘမဲ့ကလေးများ ကျောင်းမှာ လူရော စိတ်ပါ နှစ် လိုက်တော့ သက်သာရာရခဲ့တယ်။ မိဘများက အိုလည်း အိုမင်း၊ နှလုံး ရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါကိုယ်စီနဲ့ အသက်ကြာကြာရှည်ရှည် မနေနိုင်မှန်းသိပြီး ဆုံးရှုံးဖို့ အသင့်ပြင်ခဲ့တော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်လေး ဖြုန်းခနဲ (၂) ရက်တည်း ဖျားပြီး သေတာကို ပိုမိုကြာရှည်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ မရ။ မောင်နှမနှစ် ယောက် အင်မတန် နီးစပ်ခဲ့ကြတာ ဘယ်သူမှ နားလည်မယ်မဟုတ်။ ခို ငဲ့ဘဝ ဘယ်လောက် ခြောက်သွေ့ပင်ပန်းခဲ့တာ ဘယ်သူ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ပြောနိုင်ရပါ့ မလဲ။

မောင်လေးရဲ့ အခန်းကို ဘာမှ မပြောင်းလဲပစ်ဘဲ သန့်ရှင်းသုတ်သင် ရုံသာ ပြုခဲ့သည် ။ ဒါက မေမေဖေဖေတို့ ရဲ့ သူတို့ မသေဆုံးခင်က စီမံချက်။ ခိုင်က (၁၁)နှစ်ပဲ ရှိသေးတော့၊ ငယ်သေးတော့ မောင်လေး သေသွားသော်လည်း အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဆက်လက် နေထိုင်ဆဲလိုလို ထင် ပြီး တစ်ခါတလေ အခန်းထဲဝင်ချင်ရင် တံခါးရွက်ကို လက်နှင့်ခေါက်ပြီး မှ ဝင်မြဲ။

ခိုင် အသက်အရွယ် ရောက်လာသော်လည်း အိမ်မှာ နေနေသမျှကာ လပတ်လုံး (၁၁)နှစ်ရွယ်၊ (၁၅)နှစ်ရွယ်ထက် များ စွာပိုလို့ မကြီးပြင်းခဲ့။ ကလေးဘဝကတည်းက နေခဲ့သော ကိုယ့်အခန်းမှာ စာအုပ်စင်များ တိုး

တက် လာပြီး ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်း တတ်အောင် မသင်ခဲ့သော၊ ကျကျနန မတီးဖြစ်သော ဂီတာတစ်လုံး တိုးလာတာပဲ ထူးခြားပြီး ကလေးဘဝကို ပြန်ရောက်နေတတ်၏။ ကလေးဘဝက အရုပ်များ၊ ကစားစရာများ သည် တိုင်း ရှိနေကြသေး၏။ ဝမ်းနည်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရာထဲ လူးလှိမ့်နေခဲ့တတ်၏။ အောက်ထပ်မှာ အိပ်ကြသော အိမ်စောင့် လင်မယားပင် သိခဲ့၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး ကောလိပ်ရောက်ပြီး ဘော်ဒါနေရလျှင်တော့ သိပ်ကုသိုလ် ကောင်းလာတာပဲလို့ ထင်ရတော့သည် ။ ဘဝအသစ်စဖို့ လိုတာပဲ။ ပြောင်းလဲချင်လာတာပဲ။

သည် နေ့ မောင်စိုးမင်းနှင့် အံ့ဩစရာ တွေ့ဆုံခင်မင်လိုက်လျှင်တော့ အားတစ်မျိုးဝင်ကာ သူ့ကို အိမ်အကြောင်း ပြောပြချင်သည် ။ အိမ်ကို ခေါ်သွားချင်သည် ။ အဆင်သင့်လျှင် အိပ်ခန်းများ တောင် ပြချင်သည် ။ အိမ်စောင့်သူ လင်မယား၊ ကြီးကြီး ဘကြီးနှင့် ကားမောင်းသမား ကုလားအဘိုးကြီး ဆာဘူးလည်း ရှိသည် ။ တစ်ဖက်အိမ်က ဦးလေးဒေါ်ဒေါ်တို့ လည်း ရှိသည် ။ ဘာမှ မသင့်လျော်စရာမရှိ။ ပထမဦးလေး ဒေါ်ဒေါ်တို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ အဆောင်မှူးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းခိုင်းရမယ်။ ဒီည အိမ်ပြန်အိပ်မယ်၊ မနက်ဖြန် မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းကို ဆက်သွားမယ်၊ မနက်ဖြန် စနေနေ့ညနေမှ အဆောင်ကို ပြန်မယ်ဆိုတာတွေ။ ဦးလေး ဒေါ်ဒေါ်တို့ က ခိုင် (၂၁)နှစ် ပြည့်သည် အထိ အမွေအုပ်ထိန်းသူများ ဖြစ်လေတော့ သူတို့ က အဆောင်မှူးထံမှ ခွင့်တောင်းဖို့ လိုသည် ။

"ကိုစိုးမင်း ဘယ်မှာ နေသလဲ"လို့ ခိုင်က မေးလိုက်လျှင်-

"ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ၊ အဘွားရဲ့ အိမ်ကလေး ခြံကလေး သေးသေးလေးပေါ့"လို့ ပြန်ပြောလေ၏။

"ခိုင် ဒီညနေ အိမ်ပြန်မယ် စိတ်ကူးတယ်၊ လိုက်ခဲ့ချင်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဘုရားလမ်းမှာ "

"သိပါတယ်၊ အိမ်နံပါတ်(၅၂၈)၊ ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာ အမှတ်အသားပဲ" လို့ သူက ရယ်မောလိုက်ပြန်၏။

"အိမ်နံပါတ် (၅၂၆)လည်း သိနေတာပဲ ထင်တယ်"

"ခိုင်ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်လား၊ သိတာပေါ့ "

"သူမသိတာ ဘာမှ မရှိဘူးပေါ့"

"ကျွန်တော်က စုံထောက်လုပ်စားတောင် ရမှာ နော်"ဟု သူက ပြက်လိုက်ပြီး "ခိုင်မိဘတွေ ဆုံးသွားတာ (၅)နှစ် ကျော်ပြီလို့ လည်း ခိုင်ဦးလေးက ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့ နဲ့ လည်း မိတ်ဖြစ်ပြီးသား၊ ခိုင် စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်"

ခိုင် စိတ်ဆိုးရမလား စဉ်းစား၏။ ခိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ စုံစမ်းသိမြင်ထားတာတွေ တော်တော်ရှိနေပြီပေါ့။ အဝေးမှ မှန်ပြောင်းနှင့် ချောင်းကြည့်ခံခဲ့ရသလို ခံစားရ၏။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေဟု တွေးလိုက်ပြီး-

"ခိုင်အိမ် လိုက်ခဲ့လေ၊ အဲဒီမှာ ညစာစားကြတာပေါ့။ ခိုင် အသစ်ဝယ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ ပြချင်လို့ ။ အိမ်စောင့်ဘကြီးနဲ့ ကြီးကြီးကလည်း ထမင်းဟင်း အချက် သိပ်တော်တာ။ ညမိုးချုပ်တော့ ကုလားအဘိုးကြီး ဆာဘူးက လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော့်ဘာသာ ဘတ်စ်ကားစီး ပြန်ပါ့မယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် မိဘမဲ့ကလေးများ ကျောင်းမှာ ဆုံကြဦးမှာ "လို့ သူက သတိပေးပြန်တော့-

"ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီညတောင် မပြန်ချင်ရင်ရတယ်။ သူ့ဘွားဘွားက မပူပင်ဘူး ဆိုရင်ပေါ့။ ဦးလေးတို့ အိမ်က ဧည့်သည် ခန်းမှာ အိပ်လို့ ရပါတယ်၊ အသိဖြစ်ပြီးသား မှုတ်လား" ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောမိ၏။

"ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ အိမ် ခဏခဏ သွားလည်နေတာ ကြာပြီခိုင်ရဲ့ ။ ဒီနှစ် စိုးက ခိုင်ကို ကျောင်းမှာ စမြင်ဖူးကတည်းကပဲ။ သူတို့ ကလည်း ခိုင်ကို ပျော်ရွှင်လန်းဆန်း လာစေချင်တယ်"

"ဒါတွေတောင် ပြောကြတယ်"ဟု ခိုင်က အနည်းငယ် စိတ်ဆိုးလာလျှင်-

"ဒါတွေပြောနေတဲ့ လူအားလုံးက ခိုင်ကို ချစ်တဲ့ ၊ စေတနာရှိတဲ့ လူတွေပဲ ခိုင်ရယ်" လို့ မောင်စိုးမင်းက ဖျောင်းဖျလေ၏။

"လူတွေအားလုံး ...ဟုတ်လား"လို့ ခိုင်က မေးလိုက်လျှင်-

"ဦးလေး၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဘဘ၊ ကြီးကြီး၊ ဒရိုင်ဘာအဘိုးကြီးရယ်..."

"ပြီးတော့ ..."

"ကျွန်တော်ပေါ့ "

သူတို့ ကို စိတ်ဆိုးရ ကောင်းမလား စဉ်းစားပြန်၏။ စိတ်ဆိုးဖို့ မကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ သူ က အပြင်ကနေပြီး ကြိုးကြိုးစားစား အိမ်သားစုထဲ ဝင်လာသူ။ ဒါအတွက်ကြောင့် သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမလား။ သူ့ကို ကြည့်ပြန်တော့ စေတနာ သန့်ရှင်းသော မျက်နှာထားကို မြင်ရ၏။ ခိုင်ကို ကောင်းတာဖြစ်စေချင်သူ။ ခိုင်ကို ချစ်ချင်နေ သူလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု ထပ်တွေးပြန်သည် ။ ခိုင် စိတ်မဆိုးချင်တော့။ သူ့ကို နှစ်သက်လိုလား နေမိတယ် ထင်၏။

ဒါသာမဟုတ်ရင် သူ့ကို ဆူးလေဘုရားလမ်းမှာ ကတည်းက ခါချခဲ့ရုံ

ပေါ့။ ခိုင်က ခါမချခဲ့ရုံပြင် အိမ်ကိုတောင် တစ်ထိုင်တည်း
ဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေပြီ။ နားရွက်ကား ကလေးနဲ့ မောင်လေးကို သတိရစေ
သော စိုးလို့ သာ တွေးရ၏။ မောင်လေးကို သတိရစေတာ လွန်ကဲလှသ
ည် ။ ဒါ သိပ်နိမိတ် ကောင်းလှတာ မှုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခိုင် မောလှပြီ။ စိ
တ်သက်သာရာ ရနိုင်သလောက် ရှာပါရစေတော့။

"ဒီလိုလုပ်လေ"ဟု သူက စတင်၏။

"ဒီညတော့ အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ (၁၀)နာရီခွဲလောက်အထိ ဘတ်စ်
ကား သိပ်မပြတ်သေးဘူး။ အဘွားလည်း စိတ်မပူရအောင် အိမ်ပြန်လို
က်ဦးမယ်။ ဦးလေးတို့ အိမ်မှာ လည်း တစ်ခါ အိပ်ဖူးပါတယ်။ ဘတ်စ်
ကားတွေ သပိတ်မှောက်တုန်းကပေါ့။ ခိုင် ဦးလေးက သိပ်စကားပြော
ကောင်းတယ်။ သူက ကျောင်းအုပ်ကြီးပီပီ သူ့တပည့်တွေ ကြီးသွားပြီး
ဘာဖြစ်ကြတယ်၊ ဘာလုပ်ကြတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မဝဘူး"

"သူတို့ မှာ ကလေးမရှိဘူး။ ကျောင်းသားတွေပဲ သူတို့ တွယ်တာစရာ
ရှိတာ"

"ခိုင်က သူတို့ ရဲ့ ကလေးပဲ"

ခိုင်က ခဏနေပြီး ပျော်ရွှင်သော အမူအရာပျောက်ပြီး သတိရနေသ
ည် မှာ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ က ခိုင်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်တွေ့ပြီး၊ လ
က်ထပ်ပြီး သားသမီး စုံစုံလင်လင်နှင့် ကျေနပ်ဖွယ် အိမ်ထောင်သည် ဘ
ဝကို ရယူစေချင်ကြ၏။ သူတို့ အုပ်ထိန်းခြင်းမှ လွတ်လျှင် မြန်မြန်
အခြေကျ စေချင်ကြ၏။ ခိုင်လက်ထပ်ပွဲကို ဘယ်လို ကျင်းပရမယ်ဆို
တာပဲ ပြောနေကြ၏။ ငွေကြေးအကုန်ခံပြီး အကျယ်မချဲ့ချင်ကြသော်လ
ည်း မိတ်ဆွေရင်းများကို ညစာဖိတ်ကျွေးပြီး ပျော်ပွဲသဘင်တစ်ခု အမှတ်
တရ ဖြစ်စေချင်ကြ၏။ ဦးလေးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ က ဘယ်လိုအမွေပေးပြီး

ခိုင် ပိုမို ချမ်းသာကြွယ်ဝ စေဦးမည်ဆိုတာ ကြေညာချင်ကြ၏။ သူတို့ သည် ပညာတတ်သူ၊ စိတ်ထား အထက်တန်းကျသူများ ဖြစ်၏။ စာပေလိုက်စားသူ၊ ဗဟု သုတ ရှိသူများ ဖြစ်၏။ ခိုင်ကို ချစ်လွန်းလို့ သာ၊ ကောင်းစားစေချင်လို့ သာ ဒီလိုစီမံကြတာပဲလို့ တွေးရ၏။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ကျောင်းဆရာမဖြစ်ပြီး စိတ်ပညာမှာ ဒီဂရီရခဲ့သည် ။ ခိုင် ကလေးဘဝကတည်းက စိတ်ဆင်းရဲတတ်တာ၊ မကြာခဏ အိပ်ချင်စားချင် စိတ် ပျောက်တတ်တာ၊ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ကလေးသဘာဝ ခုန်ပေါက်ပျော်မြူး မနေတတ်တာတွေကို သူတို့ သိမြင်ခဲ့တာပဲ။ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့တာပဲ။ ခိုင်ကို ပြောင်းလဲ ပျော်ရွှင်စေချင်ကြတာပဲ။

"ခိုင် နေပြန်ပြီ" လို့ မောင်စိုးမင်းက သတိပေးလေ၏။

"ဘုရားလမ်းအိမ် သွားမယ်ဆို၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီးသားနော်၊ စိတ်မပြောင်း လိုက်နဲ့ ဦး။ တက္ကစီရှာရအောင်၊ တက္ကစီခ ကျွန်တော်ပေးမယ်" စသဖြင့် ဆက်တိုက် ပြောလေ၏။

"အို ... ခိုင်ကဖိတ်တာ ခိုင်ကပေးရမှာ ပေါ့" ဆိုပြီး သူတို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည် ။

စိုးက အိမ်အတွင်းကို ခုမှ ရောက်ဖူးတာ မှန်သော်လည်း အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာပြုပြီး မြောက်ဘက်မှ ပြတင်းရှည်များ ဖောက်သည့်အပေါ်ထပ်မှ အိပ်ခန်းသည် ခိုင်အခန်းဖြစ်သည် လို့ သိနှင့်လေပြီ။

"အရှေ့ဘက်က နေထွက်လာတာ၊ လဝန်းလခြမ်း တက်လာတာ ခိုင် နေ့တိုင်း ကြည့်နိုင်တာပေါ့နော်"လို့ သူက ပြော၏။ ခိုင်အခန်းနှင့် ဆင်တူ တောင်ဘက်က အိပ်ခန်းမှာ မိဘများ နေခဲ့သော အိပ်ခန်းပင်။ မိဘများ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်က အနောက်ဘက် မျက်နှာပြုသော ပန်းခြံကို မြင်နိုင်သော မောင်လေးရဲ့ အခန်း။ စတုတ္ထ အိပ်ခန်းအပိုက ခို

င့်အခန်းနှင့် ကပ်နေပြီး စာကြည့်ခန်း လုပ်ထားသော်လည်း ဧည့်သည် အိပ်နိုင်အောင် အိပ်ရာခုတင် အသင့်ရှိလေ၏။ အိမ်အလည်မှာ ဖောက်သည့် လှေကားက တက်လာလျှင် ခိုင်သည် ညာဘက် ချက်ချင်းချိုးပြီး ကိုယ့် အခန်းသာ တန်းလာမြဲ။ မိဘများ နှင့် မောင်လေးအခန်းမှာ လူမရှိတာကို သိသော်လည်း မမြင်ချင်။

"ခိုင်က အပေါ်ထပ်မှာ အိမ်တစ်ခြမ်းမှာ ပဲ နေတာ"လို့ စိုးကို ပြောပြမိ၏။

"နေထွက်လာတာ၊ လခြမ်း၊ လပြည့်ပြောင်းလဲနေတာတွေ သိပ်သတိမရတော့ပါဘူး။ မကြည့်မိပါဘူး။ ပြတင်း အခန်းဆီးတွေတောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ ဖွင့်မိတယ်။ အပြင်ကိုလည်း သိပ်မကြည့်ချင်ဘူး"

"ခိုင် အခန်းထဲလှောင်ပြီး ဘာလုပ်နေသလဲ"ဟု စိုးက တပူတပင်မေးလျှင် "အို. . .စာဖတ်နေတာ များ တာပဲ၊ သီချင်းဓာတ်ပြားဖွင့်၊ ရေဒီယိုဖွင့်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ"

"အင်းလျားဆောင် ပြောင်းလာတဲ့ အထိပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က သူတို့ နဲ့ လာနေစေချင်လည်း ခိုင်က မနေချင်ဘူး။ အိမ်မှာ ပဲ နေချင်တယ်။ အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ဝေးဝေးကို သွားချင်တယ် "

"ခိုင် ကောလိပ်ရောက်လာတာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ခိုင်ရယ်" လို့ မောင်စိုးမင်းက ပြော၏။

"ခိုင် တစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေဖို့ မသင့်တော့ပါဘူး။ အစောကြီး ကတည်းက ဟိုက်စကူးမှာ ကတည်းက ဘော်ဒါ ပြောင်းနေဖို့ ကောင်းတာ"

"အို ... ပထမတော့ အိမ်ကမခွာနိုင်ဘူး စိုးရဲ့ " လို့ ခိုင်က အမှတ်မထင် သူ့နာမည်တစ်လုံးတည်း ခေါ်လိုက်မိ၏။ ဘယ်လိုခေါ်မိတယ်လဲ မသိ။ နည်းနည်း ရှက်သွားသည် ကို ဖုံးဖိရင်း-

"မောင်လေးရဲ့ အခန်းကို သည် အတိုင်း ထားခဲ့တာကတော့ မေမေတို့ စိတ်ကူးပေါ့။ သူ့ ကစားစရာလေးတွေ၊ စာအုပ်ကလေးတွေ၊ ဘိုင်စကယ်လေးတွေ ဒီအတိုင်းပဲ။ မေမေတို့ ဆုံးသွားတော့လည်း သူတို့ အခန်းကို ခိုင်က သည် အတိုင်းပဲ ထားခဲ့တယ်။ ခိုင်လေ ပထမတော့ မေမေတို့ အခန်းထဲ ခဏခဏဝင်ပြီး ငိုတတ်တယ်။ နောက်တော့ မသွားတော့ဘူး။ သူတို့ အခန်းမှာ သူတို့ ရှိသေးသလိုလိုပဲ စိတ်ကူးထားတယ်။ သွားတော့ မကြည့်တော့ဘူး။ ခိုင်အခန်းမှာ ပဲ နေတော့တယ်။

ခိုင်သည် ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များ ရွဲနေသည် ကို သတိရ လာပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သုတ်ပစ်မိ၏။ လက်ကိုင်ပဝါ စိုထိုင်းလာသည် ကို ဖြန့်ကြည့်နေပြီး ဘာကြောင့် သူ စိတ်ဆိုးမိသည် ကို စဉ်းစား၏။ ဆုံးရှုံးတယ်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းရုံမက စိတ်ဆိုးခြင်းလည်း ဖြစ်ရမှာ ပဲ။ နှစ်များစွာ ဒေါသမပြေနိုင်ခဲ့တာ ခုမှ ကိုယ့်ဘာသာရိပ်မိတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီနေ့မှ တွေ့ဖူးပြီး ယုံကြည်ရင်းနှီးလာတဲ့ စိုးရှေ့မှာ ခိုင် စိတ်လှုပ်ရှားတာတွေ မထိန်းချုပ်ဘဲ ပေါ်လွင်ပြသမိခဲ့ပြီ။ စိုးက ခိုင်ကို နားလည်မည့်သူလို့ သိမှတ်တာကြောင့် ဖြစ်မှာ ပဲ။

သူတို့ ထိုင်နေသော ဧည့်ခန်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရစ်သီနေသည့် ကြီးကြီးက ချောင်းဟန့်ပြီး ဝင် လာလေ၏။

"အလှူခိုင် ထမင်းဟင်း အသင့်ပြင်ပြီးပြီ၊ စားကြတော့မလား"လို့ မေးလေ၏။ ပြီးတော့ ခိုင်ဖို့ စက္ကူ လက်ကိုင်ပဝါ ဘူး ဘေးမှာ လာချသည် ။

ခိုင်က ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေ၊ နားထောင်နေသော မောင်စိုးမင်းကို မျက်ရည်စများကြားမှ ရှက်ပြုံးပြီးလိုက်ကာ-

"ကြီးကြီးက ခိုင်ကို တစ်သက်လုံး အလှူခိုင်ပဲ ခေါ်တယ်၊ ဘာလို့ မှန်းလဲ မသိဘူး"ဟု စကားအသစ် စလိုက်သည်။

"ခိုင်က လှတာကိုး"လို့ စိုးက ပြောသည် ကို ကြီးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောတူလေ၏။

ခိုင် တွေးနေသည် မှာ အင်မတန်ရှေးဆန်သည့် ကြီးကြီးကတောင် စိုးကို လိုလားဟန်ပဲ။ သူတို့ နဂိုကလည်း သိနေပြီးသားကိုး။ ခိုင် ယောက်ျားလူငယ် တစ်ယောက် အိမ်ခေါ်လာတာပါလားလို့ တောင် ငြိုငြင်ချင်ပုံ မရတော့ဘူး။ ခိုင် ဒီလောက်ပဲ အခြေအနေ ဆိုးနေပြီလား။ ဟုတ်တယ်၊ ခိုင်ဟာ လူသေတွေနဲ့ ဆက်နေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး။ အသစ်စဖို့ ကောင်းပြီ။ စိုးလို အသက်ရှင် လှုပ်ရှားအင်အား တက်နေသူတွေနဲ့ များများ တွေ့ရမယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ မောင်လေးကတော့ သေသွားရုံ မဟုတ်ဘူး ။ ဆုံးရှုံးရုံ မဟုတ်ဘူး ။ မောင်လေး သေသွားတာကို ရင်ထဲ နာပါလျက်နဲ့ သူသေတာကိုပဲ လိုလားလက်ခံရတဲ့ ပြစ်မှုက ခိုင်မှာ ဖိစီးနေတာ။ ဘယ်သူ သိအောင် နားလည်အောင် ပြောရပါ့မလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ယုံရပါ့ မလဲ။ ခိုင် သူ့ကို သည် အထိ ယုံရပါ့ မလား။ တစ်နေ့ စိုးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခိုင်မောင်လေး သေသွားတာ ကောင်းတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မောင်လေး မသေခင်မှာ သူ သေမယ်လည်း မသိသေးဘဲနဲ့ သေပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ အမှန်ပဲလို့ ခိုင် ပြောဝံ့ပါ့မလား။ သူခိုင်ကို အပြစ်အရင် မတင်ဘဲ နားလည်အောင် ကြိုးစားတတ်ပါ့မလား။ ထိုခဏအတွင်း ပင် ဆာလည်း ဆာလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ခိုင်သည် ခေါင်းမူးပြီး ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ် လာလေ၏။ နှုတ်ခမ်းများ ဖြူ လာလေ၏။ ထိုင်နေလို့ တော်တော့

သည် ။ သို့မဟုတ် လဲကျလိမ့်မှာ ။ ခိုင် မူးဝေလဲကျတတ်တာကို ကြီးကြီး
တို့ သတိထား စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည် ။ လိမ္မော်ရည်၊ ဂလူးကိုစ့်ရည်တွေ
တိုက်ကြရတတ်သည် ။ မူးဝေလဲကျတာကို ဦးလေးဒေါ်ဒေါ်တို့ ဆရာဝန်
နဲ့ တစ်သက်လုံး ကုခဲ့ရ၏။ ခိုင် ပိန်လှသည် ဆိုပြီး အားဆေးများ ထိုးပြီး
အစားဂရုစိုက် စားခိုင်းခဲ့ကြရ၏။ ခိုင် ညအိပ်မပျော်သည် အတွက် အိပ်
ဆေးလုံးများ သောက်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထိုရောဂါသည် မကြာလှသေး
သော အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ကာ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လာမယ်
မထင်ခဲ့။ တကယ်တော့ ထိုရောဂါသည် မောင်လေး သေဆုံးပြီးကတည်း
က ပေါ်ပေါက် လာပြီး မိဘများ သေဆုံးတော့ ပိုဆိုးရွားခဲ့တာသာ ဖြစ်
လေသည် ။ ဘယ်နှနှစ်များ ခံစားခဲ့ရပါလိမ့်။ အင်းလျားဆောင်သို့ ပြော
င်းခဲ့ပြီ။ အတန်း နေ့စဉ် ပြေးတက်လိုက်၊ မြို့ထဲ လမ်းလျှောက်လိုက်၊ စ
ကော့ဈေးသွားလိုက်၊ စာအုပ်ဆိုင် ဝင်လိုက်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်
လာမှ ပဲ ခိုင် မမူးဝေတော့။ စားနိုင်သောက်နိုင်လာ၏။ ကိုယ်အလေးချိန်
လည်း တိုးလာ၏။ အိပ်ပျော်သော ညများ လည်း ဖြစ်နိုင်လာခဲ့၏။ မိဘမဲ့
ကလေးများကျောင်းမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာရှိခဲ့လျှင် တစ်ညလုံး
တစ်ခါမှ မနိုးဘဲတောင် အိပ်ပျော်ဖူးလေသည် ။ ဒီနေ့မှ တစ်ဖန် ဘယ်လို
မူးဝေခြင်း ပြန်ရောက်လာပြန်ပါလိမ့်။

ခိုင် မူးဝေသွားသည် ကို ရိပ်မိသော ကြီးကြီးက ခိုင်နံ့ဘေးရောက်
လာကာ လိမ္မော်ရည် မြန်မြန် အပြီးသောက်စေလေ၏။ ပြီးတော့-

"စကားပြော မပျက်အောင် စွပ်ပြုတ်ကလေး ဒီမှာ ပဲ
ဆက်သောက်ကြပါလား"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်ရိပ်ပြပြီး ဘဘကို စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်များ
ယူလာစေ၏။ သူတို့ ရဲ့ အလှူခိုင်ဟာ မူးဝေတတ်တဲ့ ၊ လဲကျသတိလစ်တ

တံတွဲ မိန်းကလေးလို့ ယောက်ျားဧည့်သည် သိသွားမှာ ကြောက်ကြ၏။
နွားမရွံ့ပိတ် ရောင်းချင်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ခိုင်သည် လှစ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး-

"ရယ်စရာတစ်ခု တွေးမိလို့ ပါ" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်စိုးမင်းက အ
လွယ်တကူပင် ရယ်မောပြီး -

"ဒါပေါ့ ခိုင်ရဲ့ ၊ ရယ်စရာတွေးမိရင် ရယ်တာပေါ့၊ ငိုစရာ တွေးမိပြန်
တော့လည်း ငိုတာပေါ့။ အမှန်တရားတွေပဲ၊ လူ့သဘာဝပဲ မှုတ်ဖူးလား"

ခိုင်ကတော့ "သဘောကျဖို့ ကောင်းတဲ့ လူပဲ"ဟု တွေးမိသည် ။ ကြ
က်သား၊ အာလူးနှင့် မလိုင်ရောထားသည့် စွပ်ပြုတ်ကို သောက်ရင်း ချ
က်ချင်းလိုပင် အမူးအဝေ ပြေပျောက်သွား၏။ ထမင်းစားပွဲကို မယိမ်းယို
င်ဘဲ သွားနိုင်မယ်ဆိုတာ သေချာနေလေ၏။ ဒါပေမဲ့ ခိုင် မူးတတ်တာ စိုး
ကို ပြောပြရဦးမယ်။ အဆင်သင့်တဲ့ တစ်နေ့။ ပြီးတော့ တစ်နေ့မှာ ဘာ
တစ်ခုမှ သူ့ကို ဖုံးကွယ်ထားစရာမရှိတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်ချင်ပါရဲ့ ။ အဲဒီ
တော့မှ ပဲ ခိုင်ရဲ့ အပြစ်များ စွာ (ပြုမိတယ်ဆိုရင်) ဝန်ခံခြင်းအားဖြင့်
အားလုံးပြေပျောက် သန့်ရှင်းသွားလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ။

ခိုင်သည် မောင်စိုးမင်းရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကောင်းလှတယ် ထင်ပြီး
နားရွက်ကလေး ကားပုံက မောင်လေးနဲ့ တူတယ်။ အသက်လည်း (၂)နှ
စ်ငယ်တော့ မောင်လေးနဲ့ တစ်နှစ်တည်းမွေးတာ ဖြစ်မယ်။ ချစ်စရာ
လေးလို့ အဖန်တလဲလဲ တွေးရင်း တစ်ဖန် သူဟာ သွေးမစပ်တဲ့ သူစိမ်း
ယောက်ျား လူငယ်ပဲ။ ဒီနေ့မှ တွေ့ဖူးတာ။ သူ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မောင်
လေး မဟုတ်ဘူး ။ ရွယ်တူပဲ။ အရပ်မြင့်ပြီး ရင်အုပ်ကျယ်ပြန့်သူပဲ။ ကိုယ်
ခန္ဓာချင်း ပြိုင်ရင်တော့ သူက ကြီးတာပဲလို့ သတိပြုမိပြန်ပြီး ရင်အနည်း
ငယ် ဖို လာလေ၏။

***